

24.6.2025

לכבוד
פרקליטות המדינה – מחלקת עררים
באמצעות פרקליטות מחוז מרכז (פלילי)

באמצעות פקס: 02-6467043
ובדוא"ל: oriansa@justic.gov.il

הנדון: בקשה לפתיחת תיק חקירה והגשת כתב אישום כנגד החשוד אבי חימי - פל"א 57591-23

א. רקע

1. הח"מ מייצגת את גב' הילה יחזקאל ת.ז. 034663393 מצ"ב ייפוי כח (להלן: "נפגעת העבירה ו/או המתלוננת").
2. המתלוננת, עורכת דין צעירה, מסרה עדות מפורטת על שלושה אירועים מרכזיים שבמהלכם הותקפה מינית והוטרדה על ידי עו"ד אבי חימי, בעת שכיחן כראש לשכת עורכי הדין.
3. הגשת התלונה באה לעולם רק לאחר מספר פעמים שהיחידה החוקרת פנתה אל מרשתי בבקשה להגיש תלונה. כך למשל, ביום 2.2.23, פנתה אליה החוקרת שלי הרוש בשיחת טלפון, והפצירה בה להגיש תלונה – גם לצורך הרתעה וגם לשם מניעת הישנות מקרים דומים. מרשתי לא מיהרה להגיש תלונה, שכן לא היה לה את הכוח הנפשי להתמודד עם ההליך בשלב זה. ואולם, לאחר תקופה של התלבטות ומאבק פנימי, ולאחר מספר חודשים, בהם החשוד אבי חימי הפיץ כי ניהל רומן בהסכמה עם מרשתי, נרטיב שקרי שלא הוכח, מצאה מרשתי את הכוחות והגישה את התלונה. חששה של מרשתי כי התלונה לא תוביל לדבר – אכן התממש.
4. על רקע זה, דווקא ההתלבטות והשהות הארוכה בהגשת התלונה – ולא פנייה מיידית – מחזקות את האותנטיות של מרשתי וסותרת את טענת החשוד אבי חימי לתלונת שווא. אם אכן הייתה בכוונתה להעליל, לא היה כל טעם בהתלבטות כה ממושכת, מיותר לציין כי טענת החשוד בדבר תלונת שווא ושלל טענות ותלונות כנגד מרשתי נבחנו והתיק בעניינה נסגר מחוסר אשמה.
5. עתה, אפנה לגרסתה של מרשתי באשר לאירועים המינים.
6. **אירוע ראשון – 8.6.2020** - בהתאם לתיאור המתלוננת, האירוע הראשון התרחש ביום 8.6.2020, בשעות הצהריים, בסניף "ארומה" הסמוך לבית המשפט בראשון לציון. לדבריה, לאחר פגישה מקרית במקום, הציע לה אבי חימי להיכנס לבית הקפה לשתות קפה, אך בהמשך הוביל אותה בכוח לתא השירותים לנכים, סגר את הדלת, לחץ אותה אליו, פתח את רוכסן מכנסיו, ותפס את ידה תוך שהוא מצמידה לאיבר מינו – כל זאת בניגוד לרצונה. המתלוננת תיארה כיצד קפאה במקום מהלם, ובסופו של דבר הצליחה להימלט מהתא. היא תיארה תחושות של פחד, טראומה ובושה. **המתלוננת מסרה גרסה חושית מפורטת שכללה זיכרון חריף של ריח הזיעה והסיגריות שדבק בגופו – פרטים שנחרטו בזיכרונה ומהווים עדות לחווייתה הטראומטית מהאירוע.**

7. **אירוע שני – שיחת וידאו** – על פי גרסת המתלוננת, אחד מהאירועים התרחש במהלך שיחת וידאו יזומה מצידו. לדבריה, חימי התקשר אליה כשהוא לבוש בחולצה בלבד אך עירום בחלקו התחתון, ולאחר שווידא שהיא לבדה, החל להתבטא כלפיה בצורה מינית ואמר לה כמה היא סקסית. המתלוננת ציינה כי ברקע נראו שעונים מעוררים רבים, פרט שנחרת בזיכרונה.

8. **אירוע שלישי- 12.2021** – המתלוננת שהתה במילאנו, התקבלה שיחת וידאו נוספת מאת אבי חימי. במהלך השיחה, הופיע חימי על המסך כשאיבר מינו חשוף והוא מאונן מולה. המתלוננת דיווחה כי תיעדה את המקרה באמצעות צילום מסך, המהווה ראיה חזותית ישירה לאירוע.

9. כפי שעולה מעדותה של המתלוננת, במועד הרלוונטי לאירועים התקיימו יחסי מרות מובהקים בין המתלוננת – עורכת דין צעירה לבין עו"ד אבי חימי, אשר כיהן באותה תקופה כראש לשכת עורכי הדין. מדובר במשרה ציבורית רבת-עוצמה, מלווה בסמכות מקצועית, יוקרה והשפעה רחבת היקף. המעשים שביצע בה נעשו ללא הסכמתה, תוך ניצול בוטה של מעמדו, כוחו ושליטתו האפשרית על עתידה המקצועי. המתלוננת מדגישה כי לא הביעה כל רצון או נכונות למעשים, וכי הם נכפו עליה – תוך הפעלת לחץ מילולי, מגע פיזי בלתי רצוי, ואווירה מאיימת שחדרה לגופה ולכבודה. פערי המעמד, הניסיון והגיל – כשלעצמם – שימש כמנוף לכפייה.

10. בעקבות האירוע הראשון החלה המתלוננת לסבול מתסמינים פוסט-טראומטיים קשים (PTSD) לרבות התפרצות קלאוסטרופוביה חריפה. היא אינה מסוגלת לשהות לבדה בחדר סגור, אינה נכנסת למעליות ללא ליווי, וחווה חרדה קיצונית בטיסות – עד כדי תחושת חנק ואובדן שליטה. משנת 2020 ואילך היא מצויה בטיפול פסיכיאטרי סדיר, נוטלת תרופות פסיכותרופיות באופן עקבי, ומקבלת מרשמים מהפסיכיאטר המטפל, במטרה להתמודד עם פלאשבקים, חרדה ותסמינים פיזיים נלווים. מדובר בהתדרדרות מתמשכת שפגעה קשות בתפקודה היומיומי, החברתי והמקצועי.

העתק מהמסמכים הרפואיים מצ"ב כנספח א'.

11. בתאריך 31.3.25 נודע למרשתי כי תיק החקירה נסגר בעילה של היעדר ראיות מספיקות.

12. מיד עם קבלת ההודעה על ההחלטה לסגירת התיק, שוגרה בקשה לצלם את כלל חומרי החקירה לצורך הגשת ערר על ההחלטה.

13. בתאריך 29.5.2025 התקבלו חומרי החקירה במשרדי.

14. אחר עיון ובחינה מעמיקה של חומרי החקירה, הנני סבור כי נפלה טעות בהחלטתכם לסגור את התיק בעילה של חוסר ראיות. במסגרת בקשה זו, אבקש להורות על הגשת כתב אישום כנגד החשוד, וזאת אף מבלי להידרש לביצוע פעולות חקירה נוספות, שכן החומר הראייתי הקיים בתיק עומד במבחן הקבוע להגשת כתב אישום – והוא קיומו של סיכוי סביר להרשעה. לחלופין, ככל שתסברו כי נדרשת תמיכה נוספת, אציע מספר פעולות חקירה אשר יש בהן כדי לחזק את גרסתה של מרשתי מעל לכל ספק סביר, ומן הצד השני – למוטט את מהימנות גרסתו של מר חימי באופן מהותי ויסודי.

15. מכאן הערר.

ב. המסגרת הנורמטיבית:

16. בשלב בחינת הגשת כתב האישום נבחנת התשתית הראייתית שעלתה בחקירה על פי מבחן הסיכוי הסביר להרשעה. בענייננו, בחינת התשתית הראייתית מעלה בבירור כי מבחן הסיכוי הסביר להרשעה מתקיים.
17. ככלל, "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט" (סעיף 53 לפקודת הראיות).
18. דרישת המחוקק לראיית סיוע לשם הרשעה בעבירות מין על בסיס עדות קרבן העבירה בוטלה והוחלפה בשנת 1982 בדרישת הנמקה. סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות קובע "הרשיע בית המשפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, על פי הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו".
19. מדברי ההסבר להצעת החוק לתיקון פקודת הראיות עולה כי דרישת הסיוע בוטלה במטרה לשחרר את השופטים מהכבלים של דרישת הסיוע ולחזק את שיקול דעתם השיפוטי בעיצוב מסקנתם לגבי חומר הראיות שלפניהם (הצ"ח פקודת הראיות תשל"א 1477 וראו ע"פ 76/63 בן חמו נגד היועץ המשפטי לממשלה).
20. בית המשפט רשאי, אם כן, לבסס את הרשעתו על עדות יחידה של נפגע עבירת מין, ובלבד שינמק את החלטתו (ע"פ 3958/08 פלוני נגד מדינת ישראל, בפסקה 81).
21. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, ככלל, מתן אמון מלא של בית המשפט בעדות קורבן העבירה די בו כדי לענות על חובת ההנמקה ולהוביל להרשעת הנאשם (ע"פ 9902/94 פלוני נגד מדינת ישראל, בפסקה 19).

"הוראת דין זו מטילה על הערכאה הדיונית חובת הנמקה שדורשת, בין היתר, התייחסות פרטנית לכל עמימות או סתירה אשר עשויות להטיל ספק ביחס לאמינותה של עדות הנפגע מעבירת מין ולכל קושי אחר שעולה מעדות כאמור – כל אימת שמדובר בעדות יחידה (ראו ע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 25 לפסק דיני (29.1.2019); ע"פ 1965/14 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 34 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) ח' מלצר (17.8.2016); ע"פ 9930/06 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בעמ' 11-12 לפסק הדין (21.7.2008); ע"פ 3648/04 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] עמ' 8 לפסק הדין (15.9.2005); ע"פ 4043/93 סמיונוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.12.1994)).

ובהמשך:

"קיומה של הוראה זו נועד לאפשר לערכאת הערעור להעמיד את הממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית בבדיקה מקיפה, העולה על הרגיל, ובהתעורר צורך בכך, אף בבדיקת עומק – כל זאת, כדי לוודא שהתשתית הראייתית שעל בסיסה הורשע הנאשם היא תשתית מוצקה המוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הלה אכן ביצע את העבירות שבהן הורשע (ראו ע"פ 7653/11 ידען נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 22 לפסק דינו של השופט צ' זילברטל

22. על רקע הכללים הנ"ל, ולאחר בחינת מכלול הראיות, כפי שיפורט להלן באריכות, בפרט עדות המתלוננת שהינה מהימנה ולה חיזוקים רבים בדמות: מצב נפשי קשה; כל אלה מקיימים את מבחן סיכוי סביר להרשעה הדרוש להגשת כתב האישום.

23. יש לזכור את הכלל הפסיקתי שלפיו כל עוד ליבת עדותה של המתלוננת – קרי, תיאור המעשים עצמם – נמצאת אמינה ומהימנה, הרי שאי-דיוקים שוליים, ואף שקרים בהיבטים חיצוניים (המכונים "מעטפת"), אינם פוגמים בהכרח בקבלת גרסתה. בענייננו, הדבר נכון שבעתים: לא רק שלא נמצאו שקרים בעדותה של המתלוננת, אלא גם לא קיימות אינדיקציות לשכחת פרטים מהותיים או לערבוב בזמנים ובמיקומים. יתרה מכך – ענייננו אף קל יותר לבירור, שכן החשוד עצמו, אבי חימי, אינו מכחיש את עצם קיומם של האירועים, אלא טוען כי התרחשו בהסכמה. בכך, מוקד המחלוקת מצטמצם לשאלת ההסכמה בלבד, והמשקל שניתן למהימנות גרסת המתלוננת ביחס לתחושותיה, התנהלותה והתנגדותה – מתעצם.

ג. בחינת גרסת החשוד למול המתלוננת:

24. כאמור, אבי חימי אינו מכחיש את קיומם של מפגשים אינטימיים בינו לבין נפגעת העבירה, אך טוען כי כל הפעולות המיניות התרחשו בהסכמה מלאה, באופן הדדי ותוך שיתוף פעולה. הוא מדגיש כי לא הייתה כל הסתייגות מצידה בזמן האירועים, ואף מתאר אותה כשותפה פעילה ויוזמת. לדבריו, טענותיה של המתלוננת הינן שקריות, ונובעות ממניעים אישיים של אכזבה על כך שלא עברה את שלב המיון לשיפוט, מה שהוביל, לטענתו, לרקימת עלילה נגדו. במילים פשוטות, טענתו של חימי מתמקדת ביסוד הנפשי, ולא כופרת בעצם קיומם של המעשים הנטענים. לכן, מדובר במחלוקת מצומצמת למדי, המתמקדת בשאלת ההסכמה. במקובץ שלהלן נציג מספר ראיות המלמדות על היסוד הנפשי של מר חימי – דהיינו, שמדובר במעשים שנעשו שלא בהסכמתה של המתלוננת.

25. למרות טענתו של אבי חימי כי כל הקשר האינטימי בינו לבין נפגעת העבירה התרחש בהסכמה, קיימים נתונים שמערערים את אמינות גרסתו. חימי מתקשה לזכור פרטים בסיסיים על מועדי המפגשים ונסיבותיהם, דבר המעורר ספקות באשר למהימנותו. מעבר לכך, אחד הנתונים המהותיים ביותר הסותרים את גרסתו היא העובדה שהמתלוננת נזקקה לטיפול פסיכיאטריי כבר בשלבים מוקדמים ובסמיכות לאירוע הראשון. הצורך בטיפול נפשי כה סמוך לאירועים מעיד על פגיעה נפשית ממשית, שאינה מתיישבת עם תיאורו של חימי למערכת יחסים תקינה ובהסכמה. התעלמותו של חימי מההשפעה הרגשית והנפשית של מעשיו, וההתמקדות בנרטיב של "עלילה אישית" מצד המתלוננת, מצביעים על ניסיון להסיט את הדיון מאחריותו האישית. כל אלה שומטים את הקרקע מתחת לטענותיו ומחזקים את גרסת המתלוננת לפגיעה מינית חמורה.

26. יתרה מכך – חימי, כאמור, טוען כי תלונתה של המתלוננת נובעת מרצונה לנקום בו עקב כישלונה במעבר שלב המיון לשיפוט. אך האם סביר להניח שאדם המתמודד על מינוי לשיפוט – תפקיד הדורש יציבות נפשית, שיקול דעת ואמון הציבור – יבחר מרצונו החופשי לחשוף עצמו כמי שעבר משבר נפשי כה חריף, עד שנזקק לטיפול פסיכיאטריי? האם זה הגיוני שאדם המנסה להרשים את ועדת המינויים יבחר במהלך שעלול לחבל קשות בעתידו המקצועי, רק כדי לנקום? ההיגיון הפשוט והשכל הישר מצביעים על כך שהתגובה הנפשית החריפה נובעת מפגיעה ממשית – ולא ממניפולציה מחושבת. בכך, גרסתו של חימי מתערערת לא

27. אם בכל אלה לא די, בשיחתו הראשונה של עו"ד אבי חימי בנוגע לפרשה – אשר התקיימה עם העיתונאית אילה חסון – נפלט מפיו, מבלי משים, כי **"המעשה לא היה בהסכמה"**. מיד לאחר מכן, חזר בו מדבריו. ואולם, דווקא פליטת פה זו, אשר נאמרה באופן ספונטני ובלתי מחושב, מעידה על כך שדיבר מתוך תחושת אמת – כמשיח לפי תומו.

28. מדובר, לכל הפחות, בראיה המהווה ראשית הודאה – אם לא הודאה של ממש. אין צורך להכביר במילים על חשיבותה של ראיה שכזו, אשר יש בה להטות את הכף. ברי כי מדובר בעדות בעלת ערך ראייתי משמעותי, המצטרפת ליתר הראיות בתיק, ומחזקת את המסקנה כי יש לגבש כתב אישום ולברר פרשה זו בבית המשפט. כאמור, ראיה זו אינה עומדת לבדה – אלא מתווספת לפסיפס ראייתי הסוגר על החשוד את המעגל הראייתי.

29. עוד טענה נטענה, כי התלונה הוגשה לכאורה בעקבות הנחיה של צחי ברוורמן, וזאת על רקע התנגדותו הפומבית של מר חימי לרפורמה המשפטית. ואולם, טענה זו נטולת כל בסיס ראייתי ממשי, ומעלה קושי מהותי – הן מבחינת מניע, והן מבחינת תזמון והקשר. אין כל אינדיקציה לכך שברוורמן היה מעורב בפרטי הפרשה, והניסיון לקשור בין עמדותיו המשפטיות של חימי לבין הליך פלילי נטול קשר פוליטי – דינו להידחות. כך גם נטש חימי את "אשמתו" של ברוורמן, והצביע על יריבים שונים נוספים אשר לשיטתו אשמים במזימה כנגדו.

ד. בחינת טענת תלונת שווא:

30. טענתו של מר חימי כי מדובר בתלונת שווא אינה מתיישבת עם התמונה העובדתית. התייעוד הרפואי, שהחל שנים לפני הגשת התלונה בשנת 2023, מספק תימוכין חיצוניים לגרסה, וסותר את האפשרות שמדובר במניפולציה שנרקמה בדיעבד. מסמכים אלו מחזקים את אמינותה, מלמדים על אותנטיות חוויותיה, ומנגד – מחלישים את גרסתו של החשוד, המבקש להציג את הדברים כביוזמתה.

31. לא זו בלבד, אלא שהגשת התלונה גררה השלכות שליליות חריפות: המתלוננת הודרה מהמרחב הציבורי והמקצועי, נאלצה להתמודד עם שיחות טלפון מטרידות ולחצים מגורמים המזוהים עם חסידות גור, **וחיפוש שמה בגוגל מעלה תוצאות פוגעניות**, הכוללות השמצות, הכפשות וביטויים שליליים, שפגעו בשמה הטוב והסבו לה נזק תדמיתי מקצועי ונפשי קשה נוסף, שכן אין כל הגיון וסיבה שעורכת דין צעירה ומוכשרת המועמדת לשיפוט תגרום נזק לחייה האישיים והמקצועיים, תוך הגשת תלונת שווא על מנת להסב נזק ממניעי נקם או כל סיבה אחרת.

32. בנוסף, אף הבעת החיבה מצד מרשתי כלפי מר חימי – לרבות דברי שבח שכתבה לו, בהם תיארה אותו כאדם יקר ללבה – אין בהם כדי לשלול את גרסתה או לתמוך בטענת העלילה. דווקא הבעת רגשות כאלה, מחזקת את אותנטיות הקשר ואת עומק המורכבות הרגשית שחוותה. **אם מדובר היה בתלונת שווא מתוכננת מראש, ברי כי לא הייתה מביעה כלפיו תחושות חיוביות או חיבה**. הדבר דווקא תומך במסקנה כי מדובר בקשר שנחוה על ידה ככפוי או מעורר מצוקה, וכי תחושת האמביוולנטיות והבלבול היו חלק בלתי נפרד מההתמודדות שלה עם האירועים. בהקשר זה, ראוי להזכיר את פסיקת בית משפט העליון כי **אין לשפוט את התנהגות נפגעות עבירות מין לפי נורמות "הגיוניות" או "סבירות"**. פסיקה ענפה היא כי

אי אפשר לשפוט את התנהגות נפגעי עבירות מין לפי מה שנראה הגיוני למסתכל מבחוץ; ואין לשפוט את נפגעות עבירות המין בשאלה מדוע אחרי שהותקפה מינית חוזרת שוב ושוב לפוגע.

33. זאת ועוד, יודגש כי הבדלי המעמדות והכוח בין החשוד למתלוננת הביאו את המתלוננת לכדי פחד אמיתי מהחשוד וצורך לדבריה, לשמור על סטטוס קוו שלא לעורר את זעמו של החשוד על מנת שזה לא יפגע בה מקצועית, משכך שמרה על מרחק מחד ופירגנה והמשיכה בקשרי חברות לכאורה מרחוק, חששה של עורכת דין צעירה מאחד האנשים החזקים במדינה בזירה המשפטית ברורה ומובנת.

34. ייתכן ותישמע הטענה לפיה יש לזקוף לחובתה של המתלוננת את העובדה שמר חימי ידע פרטים מוכמנים לכאורה אודות איבריה האינטימיים. ואולם, על כך יש להשיב באופן חד וברור: המידע הזה לא נובע ממגע אישי בינה לבין חימי, אלא נמסר לו על ידי חברו מר עמוס פרג'ון, אשר ניהל עמה בעבר קשר מיני. דווקא עובדה זו מאירה באור מטריד את דמותו של חימי. בכך נחשפת הערמומיות, התחכום ואף האכזריות של אדם שאינו בוחל באמצעים – כדי להשיג את מבוקשו. עוד יש לשים לב, שמר עמוס העיד בפרשה ומעדותו ניסה למזער אודות הקעקועים. ברי, כי קעקוע של פרפר אינו שגרתי דווקא הניסיון שלו לטשטש זאת מעיד על העברת המידע. עוד יש להזכיר, שעמוס העיד שלאחר שהפרשה התפוצצה ועוד לפני שמר חימי נחקר השניים נפגשו. ומכאן הדרך להחלפת המידע ולשיבוש החקירה קצרה, קצרה מאוד.

35. בסופו של יום, טעה החשוד במיקום וצורת הקעקוע שכן תיאר לחוקרת קעקוע גדול באיזור הירך ומטה, בעוד למתלוננת אין כל קעקוע כזה, החשוד אומת בסוגיה זו בעימות בינו לבין המתלוננת.

36. והנה, למרות קיומה של גרסה מפורטת, מגובשת, עקבית ורוויה בפרטים – הכוללת תיאורים קונקרטיים של זמנים, מקומות, הקשרים ואירועים – ולמרות קיומם של תימוכין רפואיים, הרי שבסופו של יום נסגרה התלונה בעילה של חוסר ראיות, כאשר בפועל ראיה אחת ברורה ומובהקת הינה איבר מינו של החשוד מתנוסס על גבי תמונה שצילמה המתלוננת עת שהוטרה על ידו ולא בפעם הראשונה.

37. מעבר לכך, ציינה המתלוננת בפני צוות החקירה כי מיד עם היוודע אירוע התקיפה בתקשורת, שמה ותמונתה הופצו וקיבלה המתלוננת שיחת טלפון ממספר חסום שם נאמר לה על ידי אשה שאינה שלא הזדהתה כי גם הותקפה על ידי החשוד והיתה רוצה לעזור לה אך היא חוששת.

38. עוד ציינה המתלוננת בפני צוות החקירה כי מיד עם היוודע זהותה בסמוך לפרסום האירוע בתקשורת קיבלה שיחת טלפון מעו"ד אורן אבלה ורעייתו יעל, אשר אמרו לה בפה מלא כי נכחו באירוע חברתי בעבר והבחינו באשה נמלטת כשפניה " ירוקות מפחד", והיא שיתפה אותם כי הותקפה על ידי החשוד בשירותים, עו"ד אבלה ורעייתו סירבו בכל תוקף למסור את שמה בטענה כי נדרו לה נדר שלא יספרו מי היא, המתלוננת נתנה מידע זה לצוות החקירה ולא ברור אם הדבר נבחן.

39. תוצאה זו משדרת מסר הרסני לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית –שכן גם כשקיימת עדות מפורטת, ראיות, תימוכין רפואיים וסבל מתמשך, עדיין לא ניתן להביא לאכיפה של צדק. מצב זה אינו תואם את עקרונות ההגנה על נפגעי עבירה, ועלול להרתיע קורבנות נוספים מלפנות לרשויות החוק.

ה. סיכום ביניים:

40. מהימנות המתלוננת- גרסה עקבית המכילה ריבוי פרטים כל שכן את "גרעין האמת" לגבי עצם התקיפה

בפרטים, ואינה מנסה לייפות את המציאות – אלא מציגה את מורכבות התחושות, הקונפליקטים והכאב של נפגעת עבירה. עדותה נשענת על נתונים אובייקטיביים תומכים, משקפת עקביות תחת חקירה, ונטולת מניע זר. ההשלכות הקשות שחוותה – רגשית, תפקודית ותדמיתית – מחזקות את גרסתה, ומבססות תשתית ראייתית איתנה לפתיחה מחודשת של ההליך הפלילי ולהעמדה לדין.

41. כידוע, עבירות מין הן מהעבירות החמורות שבחוק העונשין, ולא בכדי. החשוד חילל את גופה של מרשתי וכבודה כאדם, חירב את האוטונומיה שלה. החשוד השתמש במרשתי ככלי לסיפוק צרכיו ויצריו, הוא הפך אותה מסובייקט לאובייקט שקיומה מתמצה ברצונו שלו.

42. עצם קיומם של האירועים אינו שנוי במחלוקת, אלא שהמחלוקת מתמקדת אך ורק בשאלת ההסכמה. ואולם, טענת ההסכמה שמעלה החשוד קורסת נוכח מצבה הנפשי של מרשתי בעת האירועים – מצב המתועד באופן אותנטי וברור במסמכים רפואיים. תיעוד זה מהווה חיזוק חיצוני ואובייקטיבי לגרסתה, וממחיש את עומק הפגיעה שחוותה, באופן שאינו מתיישב עם טענה לקשר בהסכמה.

43. מתלונתה של מרשתי ניכר "גרעין האמת" לגבי עצם התקיפה המינית ולגבי היסוד הנפשי. גרעין האמת מגובה בשלל ראיות אובייקטיביות: גרסתה האותנטית, מצבה נפשי, ראשית הודיה של החשוד, אי מיידיות בהגשת בתלונה אלא לאחר שכנוע מצד היחידה החוקרת, העדר מניע ועוד.

44. יש לעצור לרגע ולומר את הברור מאליו – **המלך הוא עירום**.

45. אם אכן מדובר בתלונת שווא או בעלילה, יש לתהות: מדוע נזקקה מרשתי לטיפול נפשי מיד לאחר האירוע? מדוע קיימת ראשית הודאה מפי החשוד עצמו? מדוע לא הוגשה תלונה מיידית, אלא רק לאחר זמן ממושך של התלבטות? ומדוע נדרשה היחידה החוקרת להפציר במרשתי שוב ושוב כדי שתעז להגיש את תלונתה? מרשתי הגיעה להגיש תלונתה והפכה לחשודה בחסות מחדליו ומזימותיו של החשוד אשר הגיש תלונת שווא כנגדה, ומשכך נחקרה מרשתי כאחרון העבריינים ביחידת להב במשך 12 שעות, לבסוף לאחר שמכשירה הנייד נטל מידה בצו למשך ימים שלמים, ההליך כנגדה נסגר מחוסר אשמה, בעוד החשוד העלים את מכשירו והתיק כנגדו נסגר מחוסר ראיות, על אף קיומן של ראיות ועדות מהמנה.

46. הרי הדעת נותנת, כי אם אכן היה מדובר בעלילה – מרשתי הייתה נוהגת הפוך לחלוטין: ממהרת להגיש תלונה, מדווחת מיד, ואף לא נזקקת לשכנוע חיצוני. דווקא ההתנהלות שלה, המורכבת והמהוססת, מעידה על אמת פנימית – לא על מזימה.

47. נוכח האמור לעיל, עדיפה גרסתה של המתלוננת, גרסה מהימנה ולה חיזוקים רבים על פני גרסתו השקרית של החשוד.

48. על כן, מבוקש מכבודך לקבל את הערר ולאפשר לבית המשפט הנכבד לבחון את הראיות כמו גם להתרשם מעדותה של המתלוננת.

49. לחילופין, ככל וכובדך תסבור שבגרסת חימי יש "ממש" אבקש לבצע את פעולות החקירה הבאות, אשר יש בהן כדי לשמוט את הקרקע תחת טענתו לקיומה של הסכמה, ולהעמיד את גרסתו באור בעייתי ומוטל בספק.

ו. ביצוע פעולות חקירה:

50. מבוקש לגבות עדות ממר מוטי בן ארי בן זוגה לשעבר של המתלוננת ואיש שוק ההון במקצועו. לדברי המתלוננת, במהלך כנס מקצועי שנערך באילת, הבחין מר מוטי בהתנהגותו החריגה של עו"ד אבי חימי כלפיה – ובפרט במבטיו הממושכים והבלתי שגרתיים, אשר עוררו את חשדו. בעקבות זאת פנה אליה באותו רגע ושאל לפרט העניין.

51. בהמשך, לאחר שנודע ברבים על פרטי הפרשה, יצר עמה מר מוטי בן ארי קשר טלפוני מיוזמתו, ובשיחה הביע פליאה על כך שלא שיתפה אותו במה שעברה, תוך שהזכיר את אותה סצנה שבה הבחין ביחס מוזר וחרגי מצד החשוד כלפיה. עדותו של מר מוטי בן ארי עשויה לשמש כתימוכין חיצוני בזמן אמת לקיומו של דפוס התנהגות יוצא דופן מצד מר חימי, ולחזק את גרסתה של המתלוננת לגבי תחושת האיום, הלחץ וההטרדה שחוותה.

ו.1. בקשה להפקת איכונים ומחקרי תקשורת

52. מבוקש בזאת לבצע פעולה חקירתית של הפקת איכונים סלולריים ומחקרי תקשורת של המתלוננת ושל החשוד, עו"ד אבי חימי. בקשה זו נובעת מהתבטאויותיו החוזרות של החשוד – הן במהלך החקירות והן בראיונות בתקשורת – בהן טען, בין היתר, לקיומם של מפגשים רבים נוספים שנעשו, לטענתו, בהסכמה מלאה וביוזמת המתלוננת לרבות בבית מלון.

53. לטענתו, קיים תיעוד בדמות אולכונים ונתוני תקשורת המצביעים על קשר רציף והדדי בינו לבין המתלוננת לאורך זמן, כביכול. ואולם, לאחר בדיקה, מתברר כי אין כל בסיס לטענות אלו, וכי מדובר במצג שווא שנועד ליצור רושם של מערכת יחסים תקינה ורצונית. מסיבה זו, ישנה חשיבות מהותית להוצאת מחקרי תקשורת ואולכונים אמיתיים ועדכניים, אשר צפויים להוכיח את היעדרם של מפגשים, קשרים או יוזמות מצדה של המתלוננת – ובכך לשמוט את הקרקע מתחת לקו ההגנה שמציג החשוד.

54. יתרה מכך, שקרי חשוד, ובפרט כאשר מדובר בהצגת ראיות שווא, עשויים לשמש על פי הפסיקה כתוספת ראייתית בדמות סיוע (כשהדבר רלוונטי) ואף כנדבך נוסף בבחינת מהימנותו של הנאשם, בעיקר בתיקים שנסמכים על גרסה מול גרסה. לפיכך, אם יתברר שאכן הוצגו טענות כוזבות ע"י חימי על אודות מפגשים שלא התקיימו – יהא בכך משום עדות חיצונית, מפיו של החשוד עצמו, שתשמש לחיזוק נוסף של גרסת המתלוננת.

55. לסיכום, הפקת האיכונים והצלבתם עם ממצאים קיימים, יחד עם המסמכים הרפואיים ועדויות תומכות נוספות, צפויים לשפוך אור על התמונה העובדתית המלאה, להסיר כל ערפל שנותר, ולהוות נדבך נוסף בהצגת ראיות מהותיות לביסוס ההעמדה לדין.

56. אך כאמור, לשיטת הח"מ אין כל צורך בביצוע פעולות חקירה נוספות, שכן די "ביש" הראיתי הקיים בחומרי החקירה כדי לבסס תשתית מספקת להרשעה ברף של מעבר לכל ספק סביר.

ז. תם אך לא נשלם:

57. לאחר סקירת טענותיו של מר חימי בחקירותיו, עולה כי אין מדובר בטענות של ממש, אלא בהשערות, הסברים מאולצים והכחשות כלליות שאינן נסמכות על תימוכין של ממש. טענות אלו אינן מצליחות לערער את מהימנות גרסתה של המתלוננת כמו גם את הראיות בכתב, ואינן משנות את המארג הראייתי הברור והשלם הקיים בתיק.

58. בנסיבות אלה, מבוקש מכבודך לקבל את הערר ובתוך כך להורות על הגשת כתב האישום כנגד החשוד.

59. תם שלב הבירור אך טרם נשלם המהלך לעשיית צדק. רק הגשת כתב אישום תביא להשלמת התמונה, למיצוי הדין ולהשבת האמון של נפגעות עבירות מין במערכת המשפט.